

Θ. Γ. Αντίκας DVM, PhD ♦Μακρύγιαλος, 60066 Μεθώνη♦2353041753

29 Μαΐου 2010

www.horse.gr

www.hippologia.org

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΝΕΟΛΕΚΤΟΥ ΙΠΠΟΥ ΣΤΗΝ ΦΥΣΙΚΗ ΙΠΠΑΣΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΦΙΠΠΟΤΟΞΟΒΟΛΙΑ
Αριστοτέλης Ηρ. Καλέντζης, Εκδ. Φλώρας Γ. Παπαδοπούλου, Αθήναι 2010

Ο Αριστοτέλης, η Φλώρα και η Ελληνική Εφιπποτοξοτική Εταιρεία εισήλθαν στην Πανελλήνια Ένωση Παραδοσιακών Συλλόγων Ιππικής, στα 'Περί Ιππικής' και στην καρδιά όλων μας τόσο επιτυχώς, που πρέπει να τιμηθούν με...φυλλοβόλια, όπως υποδέχονταν οι αρχαίοι τους Ολυμπιονίκες. Ο πρώτος με το εξαιρετο πόνημα του που γεμίζει ένα μεγάλο κενό στην ελληνική βιβλιογραφία και η δεύτερη με την άριστη παρουσίαση του εγχειριδίου, που δεν έχει να ζηλέψει καμιά 'αλλοδαπή' έκδοση.

Διάβασα απνευστί τα 21 κείμενα-κεφάλαια του βιβλίου, θαύμασα την σπανιώτατη και σωστή εικονογράφηση και έμεινα έκπληκτος με το προχωρημένο περιεχόμενο. Φαντάζομαι τα συναισθήματα μου θα τα μοιραστούν οι φίλιπποι αυτού του τόπου, ακόμα και οι 'ξερόλες', γιατί θ' ανακαλύψουν με τρόπο ότι οι γνώσεις τους δεν είναι επαρκείς...Ήδη απο το 1^ο κεφάλαιο [Έφιππη Τοξοβολία], ο συγγραφέας πέραν του ότι τιμά την Ελλάδα, παρέχει άγνωστα στοιχεία του 'πολεμικού' αθλήματος που είναι μεν αρχαιότατο όπως κι ο έφιππος στοχαστικός ακοντισμός, αλλά δεν είχε την τιμή να βρεί θιασώτες στη νεοελληνική ιππική 'κουλτούρα', που είναι λίγο-πολύ νεοπλουτιστική χάρη στις άοκνες προσπάθειες των ιππικών μας 'αρχόντων'...Η 'Ευημερία του Ίππου'—ίσως θα ήταν καλό να είναι το Κεφ. 1 αντι του 2—περιπαίζει με χιούμορ τις 'αγγλοσαξονικές' και άλλες εμπορικές αηδίες περί τον 'στολισμό' του ίππου, που δεν έχουν σχέση με την ευημερία, ενώ το Κεφ. 3 [Ο ίππος και η ιππασία] αναλύει αξιόλογα ιστορικά, εξελικτικά και ζωογεωγραφικά στοιχεία περί τον ελληνικό ίππο, με μια μόνο 'μικροαβλεψία' ή 'τυπογραφικό' στο όνομα του Βουκεφάλα—και όχι 'Βουκέφαλου', όρο που ατυχώς υιοθετήθηκε στραβά απ' τους δασκάλους μας. Τα Κεφ. 4 ως 11 με την έξοχη πρακτικότητα τους είναι πολύτιμο βοήθημα για τον κάθε λογής ιππέα κι όχι μόνο γι αυτόν που τοξοβολεί, ενώ η 'Γλώσσα του σώματος' [Κεφ. 12] εξηγεί ίσως καλύτερα κι απο την Tellington-Jones [The touch that teaches] τη μεγάλη σημασία του κατακτάν την καρδιά, ή αν θέλετε την εμπιστοσύνη του ζωολογικού εξαδέλφου μας, πριν την 'Πρώτη προσέγγιση' [Κεφ. 13] ή τη 'Ρυταγώγηση' [Κεφ. 14]. Στο χτίσιμο μιας βαθύτερης σχέσης με τον ίππο και το κορύφωμα της [Κεφ. 15-16] περιέχονται άκρως πολύτιμα στοιχεία που είναι χρησιμότερα ακόμα και στον πλήρως αδαή ιππέα όποιου αθλήματος, αν και διαφωνώ...ελαφρώς με το συμπέρασμα ότι η 'επικοινωνία με τη Φύση...<είναι> μια...αριστοκρατική και αντιδημοκρατική διαδικασία'—τουλάχιστον κατά το συγγραφέα. Τούτο γιατί απλά πιστεύω ακράδαντα ότι δεν υπήρξε, ούτε θα υπάρξει στο μέλλον, πιο 'δημοκρατική' ενασχόληση απο την ιππική, όπου άνδρες και γυναίκες, επιβήτορες και φοράδες [αντ]αγωνίζονται επι ίσοις όροις αθλητικά, με μόνη ίσως εξαίρεση ένα εξ ίσου ελληνικό άθλημα, αυτό των ταυροκαθάσιων της Μινωικής εποχής. Τέλος τα Κεφ. 16-21 είναι μια βίβλος γνώσεων για όποιον ιππέα στραφεί στην έφιππη τοξοβολία. Φυσικά διαφωνώ πλήρως με την...υπερβολή της αναφοράς του συγγραφέα στον υπογράφωντα, με εξαίρεση τη φωτογραφία εξαιρετου επιβήτορα Αργαιικής καταγωγής, που 'επικοινωνεί' με τον ιππέα του κατά τη διάβαση χειμάρρου!

Θ. Γ. Αντίκας, ιππίατρος

Πύδνα, 29 Μαΐου 2010